

THE JUNIOR TIMES

18. března 2012

Výstup na Králíčák

Za ranního kuropení jsme vystrčili nosy ze spacáků a chladivý zářijový vzduch nás rychle probral do bdělého stavu. Byl perfektní den pro výstup na horu schovávající se za hřebenem na obzoru. Králíčák Sněžník alias Králíčák - 1424 m. Nacházeli jsme se v základním táboře, na louce poseté kravincema, kam jsme dorazili předchozí večer a utábořili se za svitu měsíce a baterek. První noc venku otestovala odolnost a komfort našich příbytků. Obstály. Zvláště pak jeden - velikostí připomínající menší karavan - musel zajistit maximální pohodlí svému jedinému obyvateli.

Ranní čaj a ovesná kaše nás náležitě posilily a mohli jsme se dát na cestu. Sluníčko zahřívalo nejen naše záda a s rostoucím převýšením nám zlehka těžkly nohy. Jeden ze zkušených a puťáky zocelených členů výpravy testoval možnost, že batoh naložený těžkým neskladným stanem (již zmiňovaný karavan) lze snadno odlehčit, pokud místo obyčejné lžiže nesete lžičku z ultralehké letecké oceli. Nepodařilo se zcela zjistit výsledky tohoto experimentu, ale třeba podotknout, že důležitou roli zde sehrálo i nepáchnoucí tričko z merino vlny, které obstálo v náročném třidenním testu.

Samotný výstup na kopec netřeba dlouze popisovat. Šli jsme pořád nahoru a dost dlouho. Všude kolem byly stromy. Cesta nám ale rychle ubíhala díky Králíčkově (vedoucí výpravy - shoda jeho jména s kopcem samotným se zpočátku jevila jako čistě náhodná) vychytralé strategii tzv. "příběhu na pokračování". To se ve chvílích, kdy někomu opravdu dochází dech, sluníčko příliš připeká, mezi stromy se náhle vyloupne hospůdka s kofolou, nebo je prostě jen čas na svačinu, sedne do trávy či na kmen a Králíč se vytasí s knížkou - tentokrát s příběhem o "Tajemství volavčího jezera" - a odmění náš výkon kapitolou či dvěma nabitými dobrodružstvími, a pak touhou se dozvědět, jak to bylo dál.

Čím blíže jsme byli vrcholu, tím přibývalo zdatných turistů. Nahoře se to jimi přímo hemžilo. Nás však hrála pocit sladkého vítězství ze zdolání samotného vrcholu a v pozdním odpolední jsme si vychutnávali zasloužený odpočinek. Ovšem, tím tento den zdaleka nekončil. Bylo potřeba sestoupit do sedla a poohlédnout se po vhodném místě k přenocování. To byly chvíle, kdy únava udolávala naše nohy a pouhá vidina večere a

spacáků nás táhla dál. Odměnou za vytrvalost nám byly koberce borůvek v místě našeho druhého výškového tábora. Večerní siestu nám zpestřil mistrný kuchařský výstup s unikátním dřevíčkovým vaříčkem. Chvílema se nám až chtělo zapůjčit odvážným kuchařům své zcela obyčejné avšak diskrétní plyňáky v obavě o ztrátu utajení naší polohy. Vše ale dospělo k zdárnému závěru a my mohli v klidu spočinout pod hvězdnou oblohou.

Třetí den naší výpravy se nesl v nedělním duchu. Ráno mělo své kouzlo v podobě Jasenky, kterou jsme si osladili náš ranní šálek kávy. Bylo rovněž nutné zlikvidovat přebytečné zásoby jídla, což většinu z nás nečinilo veliké potíže. A při sestupu do údolí jsme se na jednom obzvláště nádherném místě zastavili ke společnému setkání se s Bohem. Krása kolem nás jen umocňovala touhu s Ním mluvit a být mu možná blíže než jindy.

Náš příchod do města Králíky byl korunován pořádnou dávkou kofoly a cesta vlakem směrem do civilizace pak non-stop dočítáním onoho napínavého příběhu. Na závěr je nutno poznamenat, že všichni členové účastníci se této výpravy - jmenovitě vedoucí Králík, Maruška, Tomáš, Lukáš, Ráchel, Katka, Ondra i já - jsme se vrátili. Naše putování bylo tedy 100% úspěšné. Jeho pokračování i nový cíl je věřím již nadohled a bude znamenat další výzvu pro naše - vaše toulavé boty.

Marki Sklářová

Zimní výlet

Naším prvním výletem v roce 2012 se stala půldenní vycházka v okolí Omic. Na srazu ve Starém Lískovci naši skupinu ve složení Kotátko, Býk, Káně, Sokol, Oppi, Geppi a Králík početně posílili Verunka Mikulášková a Robert Jordán. Autobusem jsme se pak dopravili na startovní místo naší vycházky - na Kývalku. Krajina byla pokryta sněhem a slibovala romantický zážitek. Do reality nás po vystoupení vrátila chvilka Gepiho mučivé nejistoty, během které se snažil ujistit, že jeho rukavice nezůstaly ve vzdalujícím se autobusu. Chvála Pánu, byly s batohu. Vyrazili jsme na pochod. Rychlým tempem jsme přeběhli dálnici a vnořili se do lesa, který nám po chvíli nabídl ideální prostředí pro první hru - golf.

Mezi vzrostlými stromy jsme vytyčili devítijamkové hřiště, rozdělili se do tří týmů, vyrobili si hole a začali hrát. Ačkoliv na první pohled měl největší šance na výhru tým pod vedením zkušeného golfisty Gepiho, ukázalo se, jak závislí jsme na volbě správného hracího náčiní. Každý tým si mohl vybrat buď tenisový nebo ping-pongový míč. Gepiovci si na rozdíl od ostatních vybrali ping-pongáč. Jejich výsledky na prvních jamkách byly ale nevalné. Že skutečným viníkem výrazně vyššího počtu úderů je opravdu míček a nikoli talent (respektive jeho nedostatek), se potvrdilo po té, co tým přešel také na tenisák a hladce srovnal svou hru s ostatními a blýskl se několika skvělými údery. Jaká škoda, že tlačící čas nás přinutil ukončit hru po páté jamce.

Za čilého hovoru jsme pokračovali dál po cestě až nad Omice, kde jsme zastavili na další hru, jejíž varianta se

v odborné literatuře nazývá Van Mottenův závod. Na úseku cesty rozvěsil Králík svým nezákerným a přímočarým způsobem kartičky dvou barev. Úkolem dorostenců pak bylo tento úsek přeběhnout tam a zpět a přitom spočítat, kolik kartiček které barvy přitom naleznou. K času, za který byl úsek absolvován, se přičítalo 15 sekund za každou kartičku nezapočítanou, či naopak započítanou navíc (i to děje). Bylo zřejmé, že je potřeba zvolit správnou taktiku. Nejlépe se s celým úkolem vyrovnal Káně, ovšem nejpřesněji počítali Sokol a Kotátko, která také jako jediná spočítala alespoň u jedné barvy přesný počet kartiček.

Naše vycházka se překloupila do své druhé půli a naše pozornost se zaměřila na to, abychom včas došli do cíle. V tom se nám pokusili zabránit potměšilí dřevorubci, kteří zřejmě pokáceli strom s odbočovací značkou. Naštěstí jsme si toho brzo všimli a společným úsilím našli správnou cestu. Kousek nad Střelicemi jsme ještě zastavili na jídlo a poslední hru, při které jsme procvičili sčítání dvojciferných čísel a pak vyrazili na nádraží. Zde nás ovšem zradila rostoucí teplota, která mimo jiné způsobila, že cesty začaly být blátivé. Neustálé klíčkování mezi kalužemi a bahnem (ovšem nekličkovali všichni) pak zapříčinilo, že jsme nestihli na perónu včas označit všechny jízdenky a vlak nám ujel. S tím se ovšem počítalo a náhradní souprava přijela za pouhou čtvrt hodinu. Ve vlaku jsme již jen relaxovali a těšili se na příště.

Abych nezapomněl, tu dálnici jsme přeběhli po lávce pro pěší.

Králík

Tábor

Po dvou letech strávených v zařízlém údolí Bílého potoka jsme se rozhodli využít možnosti pronajmout si tábořiště, které patří jedné ze skupin Royal Rangers a leží kousek od vesnice Křídla na Vysočině u Nového Města na Moravě. První obhlídka nás nadchly - krásný dřevěný srub v americkém stylu, louka obklopená lesem, krásné rovné hřiště a hlavně několik tee-pee. Bylo jasné, že příští tábor musí být indiánský. Inspirací se nám stala knížka Modrý pták od Anny Jürgenové, jejíž děj jsme doplnili motivem legendy o Černém Jaguárovi, kterou kdysi vymyslel kazatel David Kubíček a kterou jsme si upravili pro naše potřeby.

Zahajovací oheň byl nachystán do největšího tee-pee, dorostenci netrpělivě seděli uvnitř a čekali, co se stane. Pak se ozval buben a do stanu vešlo několik indiánů-vedoucích. Na hlavách měli čelenky s orlím perem, na sobě indiánské kostýmy. Večerem se neslo první čtení o mladém chlapci Jiřím, který je unesen indiány z Irokézského kmene jedna rodina ho adoptuje jako náhradu za svého zemřelého syna a dá mu jméno Modrý pták. Naši táborníci se stanou mladými Irokézy a budou spoluprožívat dobrodružství, která potkala i Modrého ptáka. Tématem našich ranních setkání bylo vyhlášení „srdce člověka“ a proto si druhý den ráno každý účastník tábora vyrobil srdce z modelovací hmoty. Aby mohla srdce doschnout, zavěsili jsme je všechny v jídelně. Inspirováni večerním setkáváním

indiánů k besedám jsme večer sehráli divadelní představení o legendě o Černém jaguáru.

Za dávných časů žil mocný náčelník Hiawatha, který založil irokézský svaz kmenů (Modrý pták k němu patří). Jeden z jeho bojovníků byl Černý jaguár. Byl statečný a silný a Hiawatha ho měl moc rád a pověřoval ho těmi nejdůležitějšími úkoly. Po nějaké době ale Černý jaguár začal závidět Hiawathovi jeho náčelnictví a sám se chtěl stát hlavním náčelníkem Irokézů. Závist zkazila jeho srdce, které celé zčernalo. Začal proti Hiawathovi intrikovat, ale byl odhalen a v souboji poražen. Po porážce utekl pryč. Mezi Irokézy se věří, že Černý jaguár obchází mezi vesnicemi a krade srdce mladým válečníkům. Pokud Ti ho nezískají včas zpět, jejich srdce v Jaguárových rukou zčernala a oni budou navždy muset bojovat pod jeho velením. Černý jaguár totiž bláhově věří, že se jednou přece jen stane hlavním náčelníkem místo Hiawathy.

Co se ale nestalo, během divadelního představení se do tábora vplížil sám proradný Černý jaguár, ukradl táborníkům jejich vyrobená srdce a vysmál se jim, protože teď je měl v moci. Jestli nedostanou svá srdce včas zpět, skončí to s nimi špatně.

Co teď dělat? Táborníci se dozvěděli, že stejná událost se stala před mnoha lety. Černý jaguár ukradl srdce bojovníků z naší a několika dalších vesnic. Hiawatha každému z nich dal část daru, který jim mohl pomoci Černého jaguára najít. Bojovníci se spojili, ale nedokázali přemoci sami sebe a táhnout za jeden provaz. Výprava se rozpadla a nezdařila a jediné, co po ní zbylo, jsou jednotlivé části Hiawathova daru, které jsou uchovávány ve vesnicích, ze kterých bojovníci pocházeli.

Táborníci se rozhodli, že je postupně navštíví. A tak po následující dny kromě her inspirovaných příběhy Modrého ptáka hledali jednotlivé vesnice. Když je našli, dozvěděli se o bojovníkovi, který z vesnice pocházel – kdo byl, jaký byl, proč selhal. Když táborníci splnili úkol, ve kterém prokázali nebo příslibili, že nebudou jako on, obdrželi jeho část Hiawathova daru – díl bizoní kůže. Povězme si něco o jednotlivých bojovnících.

Bojovník **Statečný buvol** byl příliš zbrklý, aby naslouchal starým příběhům a učil se jim rozumět. Táborníci museli převyprávět příběh Černého jaguára podle obrazového příběhu na kůži.

Bojovník **Letící šíp** se navzdory svému jménu nedokázal zaměřit na cíl a brzy ho z cesty odvedly okolnosti. Díl kůže, který patřil tomuto bojovníkovi, dostali táborníci výjimečně bez zkoušky, protože byla přechovávána přímo v naší vesnici.

Bojovník **Medvědí dráp** chtěl mít všechno hned. Když to neměl, tak běsnil a jeho oči to zaslepilo. Táborníci si museli zapamatovat složité rozložení stanů nakreslené na kůži a složit je z paměti z kartiček.

Bojovník **Horská smršť** dovolil, aby jeho mysl ovládlý představy - jeden válečník pro něj nebyl dost silný, druhý dost chytrý a nakonec zůstal sám, ačkoliv potřeboval pomoc. Táborníci museli složit poselství od Hiawathy, které bylo zapsáno na kartičkách se symboly

na okrajích. V nich se jim dostalo varování před představy.

Bojovník **Veselá voda** byl nejzábavnějším druhem a veselým bratrem. Když se ale cesta začala klikatit a jeho kanoe se převrátila, ovládl ho vztek a cestu vzdal. Táborníci museli rozluštit nesnadnou zprávu s mnoha čarami s dalším varováním od Hiawathy.

Bojovník **Osamělá dlaň** byl statečný a udatný válečník, ale chtěl vše udělat sám. Táborníci museli slíbit, že budou vzájemně spolupracovat. Na důkaz slibu otiskli palec na slavnostní totem.

Bojovník **Šedý vlk** nešel pro špatné slovo daleko a své spolubojovníky urážel. Táborníci museli rozluštit šifru s náhrdelníkem a při luštění nesměli mluvit.

Zbývající dvě vesnice se nacházely daleko a tak jsme se vydali na pochod s tím, že po nalezení zbylých vesnic rovnou vyrazíme za Černým jaguárem.

Bojovník **Stepní lišák** byl chytrý až vychytralý válečník. Sklízěl úspěchy druhých a vždy se dokázal vyhnout těžké práci. Táborníci se museli podělit o kameny, přidat je do svých batohů a nést je až do konce cesty.

Bojovník **Chladná záře** nedokázal přiznat chybu a začít znovu. Táborníci přicházeli po jednom a rozvažovali, zda v průběhu tábora neprovedli čin, který. Pak pomocí barvy dokreslili paprsek vyhaslému slunci.

V této chvíli měli naši táborníci k dispozici celý Hiawathův dar. Když jednotlivé části kůže sešili dohromady, objevili zprávu psanou obrázkovým písmem, která byla rozdělena na tři části. Aby se dozvěděli význam jednotlivých znaků, museli je hledat v blízkém okolí rozdělení na dvojici. Jeden z dvojice mohl mluvit, ale nemohl vidět, druhý mohl vidět, ale nemohl mluvit. Naši táborníci tak museli znovu dokázat, že umí spolupracovat. A jak zněla zpráva od Hiawathy?

Abyste získali zpět svá srdce od Černého jaguára, musíte projít třemi stezkami. Právě jste prošli stezkou přátelství. Přátelé neopustí svého druha za žádných okolností a pomáhají si až do konce. Druhá stezka je stezka odvahy. Odpustit příteli, který se proti nám provinil, může být tím nejtěžším, co nás v životě potká a bude potřeba všechna odvahy. Třetí stezka je stezkou obětí. Na jejím konci potkáte Černého jaguára. Nemáte sílu ho porazit, ale musíte něco obětovat, aby vám srdce vrátil. Hiawatha

Před námi tedy byly ještě dvě stezky. Teď přišla chvíle

pro kameny, které s sebou táborníci nesli z vesnice Stepního lišáka. Na každý z nich jsme namalovali jeden ze znaků zprávy o druhé stezce a vyrazili dál. Brzy odpoledne se před námi vyloupila civilizace a stanuli jsme ve vesnici Studnice. Kousek od ní pak byla prohlubeň s jezírkem, u kterého končila druhá stezka. Každý táborník do něj hodil svůj kámen jako vinu svého přítele, nad kterou se zavře odpuštěním voda a už nikdy nevyplave. Pro někoho to snad bylo spojeno se skutečným odpuštěním, pro jiného to zatím bylo jen odhodláním, že až bude potřeba odpustit, tak že to dokáží.

Zbýval poslední úsek cesty. Batohy jsme nechali ve vesnici a vyrazili vedeni černo-stříbrnými značkami k vrcholu Pasecké skály. A tam jsme skutečně podle slibu z Hiawathovy zprávy našli Černého jaguára. Čekal na nás, ale byl mimo naše síly. Táborníci zkoušeli smlouvat, nabízely kde co, ale marně. Vždyť co by od nich mohl Černý jaguár získat víc, než jejich srdcem, která už měl v moci? Ve chvíli beznaděje se objevil sám velký Hiawatha a nabídl Černému jaguáru to, po čem prahl už od začátku – své, Hiawathovo, srdce obětoval výměnou za srdce táborníků. Takové nabídky Černý jaguár nemohl odolat a přijal. Vrátil táborníkům jejich srdce a vzal si Hiawathovo. To ale bylo příliš horké, Černý jaguár ho nedokázal udržet a raději se ho vzdal. Táborníci byli díky Hiawathovi zachráněni.

Návrat do tábora provázely dramatické okolnosti stíhání autobusu (tohle si nechte vyprávět od dorostenců osobně), ale nakonec jsme vše zvládli a mohly tak prožít poslední dny tábora v pokoji.

Králík

INZERCE

Rádi byste, aby vaše dítě strávilo 10 dní na táboře uprostřed krásné přírody a zažilo přitom dobrodružství, hry a přátelství, naučilo se nové dovednosti a také něco o sobě a o Bohu? Máte ve svém okolí dítě, které by to mohlo zajímat?

Pošlete je s námi na tábor!

Kdy? Začneme v sobotu 18. srpna a skončíme v úterý 28. srpna.

Kde? Na tábořišti nedaleko Křidel u Nového Města na Moravě.

Za kolik? Za 2500 Kč za osobu.

Tábor pořádá dorost sboru Betanie.

Podrobnější informace žádejte u Jiřího Mikuláška (e-mail: kralik@gmail.com, tel. 736 674 907)

Tiráž

The Junior Times je občasník Betánského dorostu.
Naleznete též na adrese: <http://thejuniorimes.blogspot.com>
Dorostové stránky: <http://www.betanie.cz/dorost>
Šířeno zdarma za účelem osvěty.

Nebot Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. (Jan 3:16)